

พุทธชยมงคล ๘

(ชุมนประพันธ์เนติคุณ และ นายถ้ว ศาสนคัลลิก แปล)

พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานฌาปนกิจศพ

นางหม ศรีวัฒนา

มรวัคค้อมน้อย จังหวัดสมุทรสาคร

๓๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๔

AY.

๒๑๓. ๑๑๑

ป ๑๗๑ พ

กรมพระยาดำรงราชานุภาพ

หนังสือพิมพ์

พทธชยันมงคล ๘

(ขุนประพันธ์เนตรวิมล และ นายคำ สอนคอกแบบ ๑๖)

พิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงานฌาปนกิจศพ

เฉลิมพระเกียรติ

นางหมุ ศรีวัฒนา

ณ เมรุวัดอัมมน้อย จังหวัดสมุทรสาคร

๑๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๔

พิมพ์

๒๕๐๔

๒๕

294.313

ป 171 พ

๕๖

เลขที่

294.313

ป 171 พ

เลขทะเบียน 445 50273 **ลพ.มย.**

คำนำ

เนื่องในงานสถาปนาบริษัท นางหนู ศรีวัฒนา กำหนด
งานวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๔ ณ เมรุวัดอ้อมน้อย ตำบล
อ้อมน้อย อำเภอกระทุ่มแบน จังหวัดสมุทรสาคร เรือโท
พินิจ ศรีวัฒนา ผู้เป็นบุตรโตมาติดต่อกับเจ้าหน้าที่
กองวรรณคดีและประวัติศาสตร์ กรมศิลปากร ขออนุญาต
จัดพิมพ์หนังสือเรื่อง พุทธชยมงคล ๘ แจกเป็นอนุสรณ์แก่
ผู้มาร่วมงาน กรมศิลปากรมีสง่ามณีนคือนุญาตให้ตีพิมพ์
แจกจ่ายได้ดังประสงค์

เรื่องพุทธชยมงคล ๘ นี้ สันต์เจ้าบรมวงศ์เธอ
กรมพระสัณเฑาะว์มรพณ (เมื่อครั้งทรงเป็นกรมขุนสัณเฑาะ
วรพินธุ) ได้มีรับตั้งไปยังพระอุมาการบดี ให้ตั้งขุนประ
พินธุเนติวุฒิ กับนายคำ คำสันติถก แปลเรียบเรียงขนาน
ใจความในฎีกาพาทู และได้มอบให้พระดำด้นไถ่ภณตรวจ
แก้ เป็นเรื่องชัยชนะของพระเจ้าเกี่ยวกับสัตว์มงคล
ของคนทั่วไป

กรมศิลปากร ขออนุโมทนา ในกุศลราชภัฏศึกษา
ปทานกิจ ที่เจ้าภาพได้บำเพ็ญอุทิศแก่ นางหนู ศรีวัฒนา
ตลอดจน ให้พิมพ์หนังสืออันมีคติเกี่ยวกับพุทธศาสนาออกเผยแพร่
เป็นวิทยาทาน ๒๕ ขอกุศลทรงนิจคงบันดาลให้นางหนู
ศรีวัฒนา ผู้ดวงดี จงประสบอริคุณมनुญผลตามควรแก่
ศกวิสัยในอันปรายกทุกประการเทอญ.

กรมศิลปากร

๒๗ ตุลาคม ๒๕๐๔

คำปรารภ

ในงานศพคุณแม่ กำหนดวันอังคารที่ ๑๕ พฤศจิกายน
๒๕๑๔ ถูก ๆ กิจจะหาหนังสือพิมพ์เป็นอนุสรณ์ในงาน
เรือโท พินิจ ศรีวงษา และเรือโท อู่ทวย ศรีวงษา ถูก
รองคุณแม่ ขณะรับราชการอยู่ในกองทัพเรือ และกอง
ทัพบก จึงได้โปรดฯ ให้ ๆ ศึกษาร่วมใจกันจัดพิมพ์
หนังสือชวาระ เรือทหารบก ๘ ออกแจก เพื่อเป็น
อนุสรณ์กับคุณแม่ และเป็นประโยชน์แก่ผู้รับ จึงได้
ขออนุญาตกรมคิงป่ากรรณพิมพ์หนังสือนี้ เพื่อเป็น
อนุสรณ์

เจ้าภาพขอขอบพระคุณท่านอธิบดีกรมคิงป่ากร และ
ข้าราชการ ในกรมคิงป่ากรที่ได้ช่วยเหลือ ในการพิมพ์หนังสือ
นี้สำเร็จโดยเรียบร้อย และขอเรียนขอบพระคุณทุกท่านที่มา
เป็นเกียรติในงานประชุมเพลิงศพคุณแม่ ประโยชน์จาก
หนังสือนี้ รวมทั้งกุศลกิจทั้งหมดที่ถูก ๆ ได้บำเพ็ญ ขอ
น้อมอุทิศเป็นดมบัตแก่คุณแม่ผู้ประเสริฐของคุณ เทอญ

จากลูก ๆ ของแม่

นางหนู ศรีวัฒนา

ชาติะ ๑๗ กันยายน พ.ศ. ๒๔๓๔

มรณะ ๒ มิถุนายน พ.ศ. ๒๔๕๘

ประวัติ

นางหนู ศรีวัฒนา

เกิดวันที่ ๓๗ กันยายน พ.ศ. ๒๔๓๕ ณ บ้านหมอน

อำเภอเมือง จังหวัดสมุทรสาคร ทำการสมรสกับ นาย

เฮ็ง ศรีวัฒนา มีบุตร และ ธิดา รวมถน ๘ คน ยังมีชีวิต

อยู่ทุกคน คือ

๑. นางดาว ทองคำ ศรีวัฒนา

๒. นายบุญธรรม ศรีวัฒนา

๓. นางดาว ทบทิพย์ ศรีวัฒนา

๔. นายฉันทสิทธิ์ ศรีวัฒนา

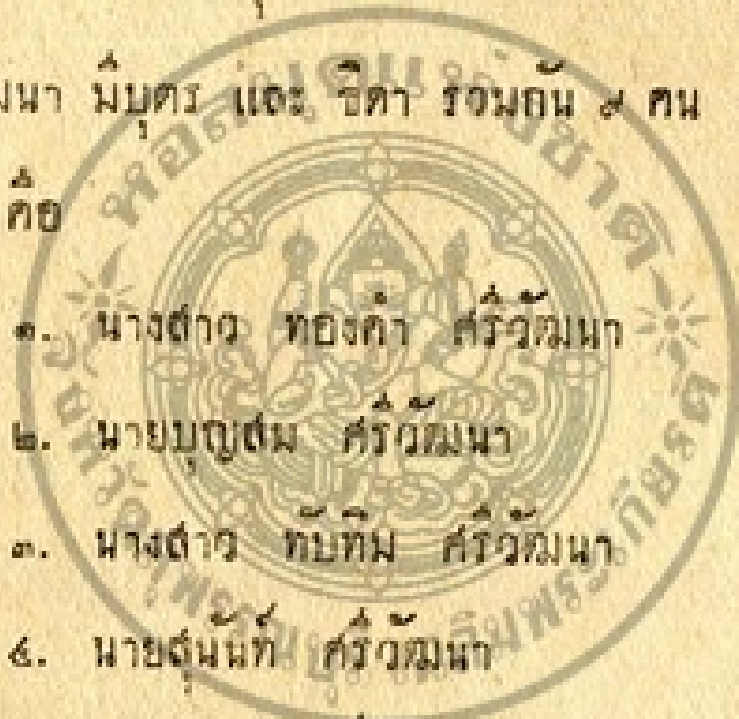
๕. นายจตุตถ ศรีวัฒนา

๖. เรือโท พิณใจ ศรีวัฒนา

๗. นางฉวีวรรณ ศุภะยาภรณ์

๘. นางตักดา นงนุช

๙. ร้อยโท สุวิทย์ ศรีวัฒนา

อาดัยแม่

อนุสรณ์ตอนสำคัญวันที่สุด
ก่อนจะจุดไฟฉลองวันสงกรานต์แม่
ละอนอนตนอนานาคาแล
น้อมเศียรแผกประนมก้มวันทา
โอชาตนมแม่หมอลูกกลับแล้ว
อย่าให้แคลวพบณใหม่ ในชาติหน้า
กราบสการวิญญานแม่ขอขมา
ปรารธนาเป็นแม่ลูกทุกชาติเอช ฯ

พุทธชัยมงคล ๘

๑. เรื่องพระยามาร

พาทู สหสสมภินิมิตตสาวุชนต์

ครุเมชล อุตตโรรสเสนมาร

ทานาทธมมวิธนา ชิตวา มุเนินโท

ตนเตชสา ภวตุ เต ชยมงกถานิ ฯ

“พระยามารนิรมิตชนพณพมิง ถืออาวุธครบทุก
มือ ช้างครุเมชล พร้อมด้วยเสนาเทรองก๊กก้องเข้ามา
ผจญพระพุทธเจ้า พระองค์ก็ไหวพวยไปด้วยวิธที่ขอมมีตาม
เป็นต้น ด้วยเดชะความชนะของพระพุทธเจ้านั้น ชอชัย
มงคลจึงมีแต่ท่านเกิด ”

เรื่องมีว่า พระพุทธเจ้าประทับอยู่บนรัตนบัลลังก์
สูง ๓๔ ศอก ได้โพธิสัตตศตพฤกษ์ บ่ายพระพักตร์ดู
ปราจีนทิศ ฉ้นพระปฤษฎางค์ไปข้างคั่นพระมหาโพธิ์ คุ้ม

บริจาคนอเนกชาติ เช่นได้ให้ทานบุตรและภรรยาใน

พระชาติเป็นพระเวรดิ้นตรเป็นต้น แดงชนวพระหัดถอง

ไปตรงพนปฐพี นางพระชนกมุคธนมาขอยุตรงพระ

พักครแแดงทงว่า ข้าพระบาทเป็นดักชพยาน ได้ทราบ

บุญบารมัทพระองคไคทรงบ่าวเพญมา นาทกษโณทกตก

ดงช่มอยู่ในเกศำของข้าพระบาทมาก ทาทจะประมาณ

มิได้ แดงนางพระชนกบคณาให้โหดออกมาจากมวณม

แแดงโหดมองไปคจหองมหาตมุคทงมหาปฐพีทักกมปนาท

ทวาคหวุ่นโหดเป็นจดาจธ พระยามารแแดงพอมารกมความ

พิศวงกรนกรามชามพระเศวณภาพของพระองคเป็นอนมาก

จึงพากนดรรเดริญพระพุทศคุณยอกรประนมนมดการ แแดงก

กดบไปดู่พิภพของคณ

พระองคทรงชนะมารกรงนเป็นวณพชเดือน ๖ ธน ๑๔

คำ เพดาพดบ พระอาทคยจวนจะอดดคงคค แแดงได้ครดรู

วณพฤหัดบค เดือน ๖ ธน ๑๕ คำเพดาบัจจุมัย จวน

โกดรูง

๒. เรื่อง อาพวกยักษ

มาราคีเวกมภิกษุชนิดสพฺพรตฺติ

โฆรมุปนาพวกมกขมถทชยกข

ขนตีสฺทนตฺวิธนา ชิตฺวา มุนินฺโท

ตนฺเคชสา ภวตฺ เต ชยมฺงคฺลานินา

“อาพวกยักษมีฤทธิ์กลายงกว่าพระขามาร มี

สันดานอันกระด้างปราศจากความอดทนเข้ามา ผจญต่อสุ

พระพุทธเจ้าคัมภีร์รุ่ง พระองค์ก็ ได้ชนะด้วยวิชรกรรมเป็น

อันดี คือความอดใจ ด้วยเดชะความชนะของพระพุทธเจ้า

นั้น ขอชัยมงคลจงมีแด่ท่านเถิด

เรื่องเล่า อาพวกยักษอาศัยอยู่ในวิมานใต้ต้นไม้

ใหญ่ใบบ้างแห่งหนึ่ง เป็นผู้หยาบช้าทารุณมาก เคยกินคน

และสัตว์ซึ่งเข้ามาในทนน และกินคนที่พระเจ้าอาพวราช

เมืองอาพวตั้งมาให้กินวันละคน ๆ ตามที่พระองค์ได้สัญญา

ไว้

เพดาเข้าวันหนึ่ง พระพุทธเจ้าได้เห็นอุปนิสัยของ

อาพวกยักษ ซึ่งจะได้บรรดูโง่ตามักคิดผิด พระองค์จึงได้ตั้ง

ไปยังวิมานอาพอกยักษ ๆ ไม่อยู่ ไปที่ประชุมยักษและ
 เทพดาในป่าหิมพานต์ด้วย พบแต่คณชพหยักษรักษาประตู
 วิมาน พระองค์เดด็จเข้าไปประทับบนรัตนบัลลังก์ของ
 อาพอกยักษ แล้วทรงเปล่งรัศมี ๖ ประการ คือ เขียว
 เหลือง ราว หงส์บาท เต็ม แสง ออกจากพระกาย
 ฝูงนางนาคัน ม และบริวารทั้งสี่ด้วย ของ อาพอกยักษ เห็น
 พระรัศมีมีความเต็ม ได้ ทาบทเขาไปนมัสการแล้วนั่งฟัง
 ชรรณอยู่ คณชพหยักษรักษาประตู นมัสการพระองค์
 แล้วเหาะไปบอกอาพอกยักษ ๆ ไกรภคิจะ กอดบมาฆ่าด้วย
 ฆนธเนนดำตาศรยักษ เหมอศายกษฬาบริวารคนละ ๕๐๐
 เหาะมายังเขตนงพาร หวงจรมณังการพระพุทธรเจ้า
 ครนไม่พบจึงเหาะ ไปยังวิมานอาพอกยักษ เขาไปเฝ้า
 ถวายนมัสการพระพุทธรเจ้า แล้วเหาะไปที่ประชุม ณ ป่า
 หิมพานต์ พบอาพอกยักษแล้วบอกว่ แกวมณเกิดฆนท
 วิมานของท่าน อาพอกยักษนกว่าจรงกยนตเหาะกอดบมา
 เห็นพระพุทธรเจ้าประทับอยู่บนบัลลังก์แดง ชรรณแก่บริษัท
 ของคนอยู่กไกรช จึงแมองฤทชให้ห้าฝน ๘ ประการตก

ดงมา หวังจะให้ทำลายชีวิตของพระองค์ ก็ตายเป็น
 เครื่องตั้งการบูชา อาพวกยักษยังโกรธมากจน จึงเอา
 ไม้ไฟขว้างจน ไปบนอากาศ หวังจะให้ตก ดงมา ประหาร
 พระองค์ ไม้ไฟก็แต่คงฤทธ่าง ๆ คงด้นนกกกของไป ใน
 อากาศ แดงกดับตกลงมาเป็นดอกไม้รูปเทียนบูชา บริษัท
 ของอาพวกยักษแแต่ฝูงเวรคาเห็นคงนหมกความยินดี พา
 ก็นรืองดำธุการเดียงกตของ ไถดหวอด อาพวกยักษคิดว่า
 ไม้ไฟของเราณนี้ ฤทธ่างูเขาใหญ่แล้วเขาพระดูเมรุ
 ก็อาจทำลาย ไถดเอยคไป หรือฤทธ่างูไปไหมหา
 ดมฺทร นำไหมหาดมฺทรกระแหงไปหมก เราขว้างพระ
 ดมฺณะของคน มากดยกลอยเป็นดอกไม้บูชาคนอกศจรรย
 หนัก ขย้ากระหนเดย เราจะชมดมฺณะหนด้วยวาทะ ถ้าแพ
 เรา ๆ ก็จะมาเดย ก็ดแแต่จรงรองว่า ท่านมานงบนทง
 เราทำไม จึงดุกไปเดยข้างนอก พระองค์ก็เด็คจออกไป
 บอกให้กตบเขามาหงทเกาอก พระองค์ก็เด็คจเขามา
 อาพวกยักษเห็นคงนหม ยังนกอกศจรรยมากกว่า พระองค์
 ไมโกรธคอบแแต่เป็นคณว่าง่าย บอกอย่างไรก็ทำตามทุก
 อย่าง พระองค์จรงครดว่า ท่านทำแก่เรา ๆ มิได้โทษ

คอบแถมมีไต่เช็ดรยาคเคย อย่างว่าแค่ท่านคนเดียว ถึงแม่
 อินทร์พรหมแฉะเทวดา ซึ่งมีอุทธานุภาพมากดังเท่าใด ๆ
 ก็มีอาจย้ายเราได้ ท่านคิดไว้ว่าจะถามปัญหากระเรา ก็จึง
 ถามเกิด แต่ปัญหาที่ท่านจะถามเรานั้น เราจะบอกให้ท่าน
 รู้ก่อนว่า ไม่ใช่ปัญหาของท่านเอง เป็นปัญหาที่จำได้
 คือ ๆ ก็นั่นมา คือท่านถามมาจากบิดาของท่าน บิดาของ
 ท่านจำมาจากปู่ของท่าน ปู่ของท่านทั้งธรรมจำได้มาแต่
 ตำนกพระกัณฑ์ปพุทธเจ้า อาพวกจึงถามปัญหา & ชื่อว่า
 อะไรเป็นทรัพย์อย่างประเสริฐของบุรุษใน โลกนี้? ประ
 พุคคืออย่างไรจึงจะได้ดู? รตอะไรเป็นรตประเสริฐกว่า
 รตทั้งปวง? เป็นอยู่อย่างไรจึงจะชื่อว่า เป็นอยู่ประเสริฐ?
 พระองค์ทรงวินิจฉัยว่า บุรี ศรีราชาเป็นทรัพย์อย่างประเสริฐ
 ของบุรุษใน โลกนี้, ประพุคคือบึงจะได้ดู, รตคือ
 ความดีเป็นรตประเสริฐกว่ารตทั้งปวง, เป็นอยู่ด้วย
 ปัญญาชื่อว่า เป็นอยู่ประเสริฐ แล้วพระองค์ได้ทรงแสดง
 ธรรมให้อาพวดยกษัตริย์ฟังคือไป อาพวดยกษัตริย์เด่อมพศัง
 มีความเด่อมได้ได้สำเร็จได้ดาบศกิมต แล้วถวายตัวเป็น
 อุบาสก

๓. เรื่อง ช้างนาพาคีรี

นาพาคีรี คชวรี อคิมคตภูต
ทาวคคิกกวมสนว สุทารุณนัต
เมตคตมพุเสกวิธินา ชควา มุนินโท
ตนเตชสา ภาวต เต ชยมงกุลานี ฯ

“ช้างนาพาคีรีตัวประเสริฐ ชัยมันจัตตุรายนัก
ประหนึ่งว่าไฟ ไหมบัว หรือจักรมัน หรือสายอสนี มา
ผจญพระพุทธเจ้า พระองค์ก็ชนะเสียได้ด้วยวิธีแม่เมตตา
จิต ด้วยเคชะความชนะของพระพุทธเจ้ามัน ขอชัยมงคล
จงมีแต่ท่านเถิด”

เรื่องนี้อา ช้างนาพาคีรีจะแทงพระพุทธเจ้าเวदा
แต่ก็ออกบิณฑบาต เหตุเกิดชนเพราะพระเทวทัต คือ
พระเทวทัตคิดจะปองพระชนมชีพพระสุคตเถย แล้วจะตง
คองชนเป็นพระพุทธเจ้าเอง จึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าอชาตศัตรู
ปรึกษาความดับตถกถกันแล้ว ไปที่โรงช้างตั้งความญ้าง
ให้มอมดูราพญาพาคีรี ซึ่งปกติเคยกินเหต้าแต่ ๘
กระออม ให้ทวงถถึง ๓๖ กระออม จนเมามันอาตระวาค

ราชแรงกล้า ครั้นเวลาเช้าพระผู้มพระภาคเจ้าตั้งจากเวฬุ-
 วนารามมารับบิณฑบาต ในเมืองราชคฤห์พร้อมด้วยภิกษุ
 พุทธบริวารเป็นอันมาก นายควาญช้างก็ปล่อยพญานาฬาคีรี
 ให้ฮาวระวาดพวงไธสง่วงแปรแปรนั้น ได้แทงคนอดหม่านล่องหนทาง
 มา ด้วยอาการอันชุกฉวยประทุคตทาง ครั้นมาจะแทง
 พระพุทธเจ้า ทม โศคนนพระอินทร์เกรงก็ออกมายืนอยู่
 ข้างหน้าพระพุทธเจ้า พระองค์ทรงห้ามจึงตั้งมกรังแดง
 บันดาลให้พระอินทร์เข้าป็นในหินตั้งม เวदानนยมหุตุง
 ถูกอ้อนอุมบุตรองหินซึ่งตรงมาหพระพุทธองค์ ครั้นช้าง
 ได้จวนจะทัน เห็นดวงระหันเมฆน ทั้งเป็นการทงห่าง
 จากพระพุทธเจ้าด้วย จึงเที่ยวระลุกเฉย แดงวงหอดกเขา
 ข้างทางไป ฝ่ายช้างก็ทรงเร็วมือครแห่งทวารกนณ ด่มเค็จ
 พระผู้มพระภาคเจ้าตั้งประคิษฐานอยู่ด้วยพรหมวิหาร
 แดงแม่พระเมตตาเฉพาะคือช้างนาฬาคีรี แดงจึงครัดด้อน
 ให้ช้างนาฬาคีรีรู้จักคนโตศักดิ์ เดิมคดายจากเมมาเป็น
 ปกคคิต ยืนทอคงวงแอะหู ไม่ประทุษร้ายเค็ดกน แดง
 เบนคัระตะเดินมาใกล้พระบาท ฟุบเท้าอง ยกงวงจบพระ-
 พุทธเจ้า พระองค์ก็ยกพระหัตถ์เบองซ้ายขวาปรามาอดูป

กระพอง แด้วครัดประทาน โอจาก ให้ช่างมีจิตปราโมทย์ใน
ธรรมจริยา

เวลานั้นฝูงมหาชนที่คอยคักบาตร แด้วถวายเครื่อง
ตั้งการระทไต่กระจักกระจายหน้ช่างซ่อนเร้นแเด่บายบ้นชน
ที่ต้งนน ครั้นเห็นพญาช่างต้งพยศอนร้ายแรงแเด้ว ค้างคน
ก้มจิต ไถมนาการ ไปรยบรายช่างคอยคักอกไม้ แด้วธรรพา-
ภรณ์ต่าง ๆ ที่คองช่าง จนบกลอดมทวมคอง ครั้นแเด้ว
พญาช่างก็ถววยบ้งคนต้งเศษพระมูรทรงระภาค ถัดบไปโรง
ของคนโดยปกค

๔. เรื่อง อังคลิมาลใจ

อุกขิตฺตชกฺกมตฺตทตฺตสฺสทวารุณนตฺ
ชวานุตฺติโยชนปถงฺกุติมาถวนตฺ
อิทฺธิภิสฺสงฺขตมโน ชิตวา มุนินฺโท
คณฺเฑชสา ภวตุ เต ชยมงฺกถานิ ฯ

“อังคลิมาลใจ ผู้มีสันดานอันหยาบช้า ถ้อตาบ
เงื่อเงอดแล่นตามพระพุทธเจ้าไปไกล ๓ โยชน์ พระองค์

มีพระพุทธรูปน้อมไปในอิทธิภักดิ์สังขารก็ชนะได้ ด้วยเดช
 ความชนะของพระพุทธเจ้านั้น ขอชัยมงคลจงมีแก่ท่าน
 เด็ด ”

เรื่องมีว่า องค์คุณมาดโจรนั้น บ้านอยู่ในเมือง
 ว่างคต มารดาชื่อนางมันตานีพร้าหมณี บิดาเป็นพร้าหมณี
 ราชบุโรหิตของพระเจ้าแผ่นดินทิดอก แต่เดิมนั้นมารดา
 บิดาให้ชื่อว่าอหิงงักกุมาร กรมเจ้าอหิงงักกุมารนั้นเจริญ
 ด้วยจึงไปเรียนศิลปศาสตร์ ในสำนักทิดาปาโมดช้ออาจารย์ใน
 เมืองคักกคัต และเจ้าอหิงงักกุมารเป็นผู้มีสติปัญญา
 เดียวแหลมว่องไวกว้างไกลในทาง ๕๐๐ คน จึงเป็นเพื่อน
 ศิษย์ด้วยกัน ทั้งเป็นผู้มีความเพียรมาก และหมั่นปฏิบัติ
 อาจารย์ โดยเคารพ อาจารย์รักมากกว่ามานพอื่น ๆ
 พอกมานพเหล่านี้มีความวิเศษ พวกกันไปพุดคุยกับอาจารย์
 ถึง ๒ - ๓ ครั้งว่า เจ้าอหิงงักมานพคิดประทุษร้ายต่อ
 อาจารย์ด้วยเหตุอันชวร้าย อาจารย์ก็ทอดอัยเห็นจริงหลง
 เชือดอัยคำ จึงคิดว่า จำเราจะคิดฆ่าอหิงงักมานพด้วย
 อูบายัญญา ก็จะทำให้ออกไปตายในกลางป่าด้วยฝีมือ

คนอื่นมา แด้วจึงเรียกอหังงอมาณพเข้ามาใกล้ กระซิบ
 บอกว่า คือปล้ำศัตรททานเวียนนงมบรณคแด้ว แต่เรา
 ยังประดีทชให้ไม่ได้ เพราะยังขาดนงมอมมนุษย์ ๑๐๐๐ คน
 ทานจงไปเที่ยวชามมนุษย์คคนงมอไวคนงะนง ๗ ให้ได้พัน
 หนึ่งแด้วนำมาให้แก่เรา ๗ จังจะประดีทชคือปล้ำศัตรให้
 ทาน แด้วทงทานจกเป็นมผู้มีคือปล้ำศัตรประเดวีรูในโลก
 ได้คนหนึ่ง เจ้าอหังงอมาณพได้พังกหตงเชอ แด้วดา
 อาจารย์แด้วทงอตาบออกไปคชยดกคชามมนุษย์อยู่ก
 ค้าบดปากคตงแห่งหนึ่ง แด้วไปเที่ยวชามมนุษย์ในเมืองแเด
 ตามบ้านเวอม ในป่าแเดงคคคนงมอไวคนงะนง ๗ แด้วเจาะ
 ร้อยดะพายแเดงไวคบคค ยังอกนงวคยวทจะครบพัน เหตุ
 คตงนจงมีนามปรากฏว่า องคุดีมาดโจร

วันหนึ่งพระพุทชเจ้าทรงเห็นอุปนิสัยขององคุดีมาด
 โจรว่า คจวจะได้เอหิกภิกชอุปดัมบท จังเดคคไปทรมาน
 องคุดีมาดโจร ณ ค้าบดปากคตงนั้น เมื่อองคุดีมาดโจรแเด
 เห็นพระพุทชเจ้ากคคว่า พระดัมณะองคคจจะตงทคตาย
 แด้ว เราจะโค่นงมอครบพัน จังชกคาบเงอดเงอวงได้

พันพระพุทธรเจ้า พระพุทธรของกกทรงบนศาลดด้วยฤๅช ให้
 เป็นแม่เฒ่าชวางหน้าของคุดีมาด ไจรบ้าง เป็นบ้ำชฎีชวาง
 หน้าบ้าง ของคุดีมาด ไจรนคองวายนาทจนคอดนแตรดม
 ทงคองวบบุกบ้ำชฎีไต่คิตตามกัหาทั้นพระพุทธรเจ้าไม้ พระ-
 องคักได้คักพระพุทธรค้ำเป็นตามปกคิขรรนคค แต่องคุดี-
 มาด ไจรว้าง ได้ไปคั้นระของทงโกดไค ไจรน กัทอคั้น
 กัดงดง คังวช้งเวียท ให้พระพุทธรเจ้าหยด พระองคักง
 คร์คักคอบค้อยคั้นทรวาจาอันไทรระม้ประการควัง ๆ เมื่อ
 องคุดีมาด ไจร ไต่ทงพระคังระคองกัระคองคินคองวา พระ-
 คัมคระองคักน พคคพรารนคก ะระคองวาจะเป้นพระคักทชาวด
 ราชกุนารทคเคคคอกคอบคองพรคเบนแม่แฉอ ได้คักมาทงน
 คด้วยทงพระมหากรุงนาคจะ ไปรคเวา ให้พันทักช กัเกิด
 คความเคอมนไค้ออนนอมทงอาวุดเคอญ แด้วถวายนมคักการ
 โดยเคารพ พระพุทธรเจ้าคังทงพระมหากรุงนาให้องคุดีมาด
 ไจรบวรเป็นเอหิกิกคชในพระพุทธรค่างนา

๕. เรื่อง นางจัญจมาณวิกา

กตวาน กตุมุทร์ อิว คพภินยา
 จัญจาบ ทุตฺตวณฺ์ ชนกายมชฺเณ
 สนฺเตน โสไมวิธินา ชิตฺวา มุณินฺโท
 ตนฺเตชสา ภวตฺ เต ชยมงฺคลานี ฯ

“นางจัญจมาณวิกา พำมารษาเอาท่อนไม้ผูกไว้
 ท่ทองคุดสรรมควรวก แล้วมากล่าวคำขว้หยาบ ทว่า
 พระพุทธเจ้าทำอะไร คุณกับคน พระองค์ก็ทรงชนะได้ด้วย
 วิธอนงาม คืออาการสงบ ด้วยเดชะความชนะของพระ-
 พุทธเจ้านั้น ขอชย่มงคฺลจรมแต่ทานเถิด”

เรื่องนว่า โฉมยทหนฺ์ เคยรดยทงหลาย มี
 ดาภถักการเดือมถอยน่อยไป จึงประสมกันคิดหาอุบาย
 ยกโทษพระพุทธเจ้าเพื่อจะ ให้ปราศจากดาภถักการ จึง
 อ้อนวอน ให้นางจัญจมาณวิกาผู้เป็นธำวีกาของตน มีรูป
 ร้างงาม ทั้งเป็นผู้ฉลาดในกถมารยาตฺครี ให้ถ้อยคอกไม้
 รูปเทียนไปยังพระเชตวัน ในเวดาเยน ทำอาการประหนึ่ง
 ว่าจะไปนอนร่วมรักกับพระพุทธเจ้า และเดินธวณทางกับ

มหาชนที่พากันไปฟังธรรมแล้วกลับมาตั้งนทุก ๆ วันประ-
 มาณ ๓-๔ เดือน จึงเอาผ้าพันทองให้ของชนตั้งธรรม
 กรรมก่อน แล้วเที่ยวประกาศแก่พวกอนัชพาดว่า ได้รวม
 รักกับพระพุทธเจ้า และคนอนัชพาดเหล่านั้นก็ถือเอาเป็น
 จริงเชื่องเป็นแน่

ครั้นกาลนานมาประมาณ ๘-๘ เดือน นาง
 จิตฺยมาณวิกา จึงเอาท่อนไม้ผูกไว้ที่ทองแฉ้วห่มผาคดุม
 ไว้ แล้วเอาไม้ตั้งฐานตั้งวงโค ทูบที่หัดงมือและหัด
 เท้าให้ขอมอน ตั้งธรรมกรรมแก่จอนจะคดอย จึงรัก
 รองคนอนัชพาดเป็นอนมากพากันไปยังพระเชตวัน นาง
 จิตฺยมาณวิกาจึงหัดกมเขาไปยืนอยู่ตรงพระพักตร์พระ-
 พุทธเจ้า ท่ามกลางบริษัททั้ง ๔ จึงกล่าววาจาหยาบต่อ
 พระพุทธเจ้าว่า ได้รวมรักกันจนมีกรรมเป็นคน บริษัทบาง
 พวกก็เห็นจริง เชื้อถอยค่านางจิตฺยมาณวิกา บริษัทบาง
 พวกก็ไม่เชื่อ บริษัทบางพวกก็มีความสงสัย

ในขณะที่นั้น ก็ร้อนไปถึงพระอินทร์ ๆ จึงให้เทว-
 บุตร ๔ องค์ลงมารมิตกายเป็นหนูตัวน้อย แฉ้วก็เข้าไป

กตเชอถกทญกชยูกบไมทาบทอ้งนน เชอถธาต ไมกัพดัก
 สกถงถุกเท้านางจิญจมาณวิกา เท้ากัธาตเป็นถองท่อน
 คกคคด้วยคาบอณคม นางจิญจมาณวิกา กพายแพ้นัก
 พระบรมพุทธานภาพ

ที่ นน มหาชน บริษัท ทงหลายกัพว กนค โทษนาง
 จิญจมาณวิกาด้วยประการต่าง ๆ แต่จกัพวกัณคถากตัว
 ออกไปเดี่ยวจากพระเรศควม แต่พอดบคถองพระเนตรพระ-
 พุทธเจ้า แม่นคินกัถูปนางจิญจมาณวิกางไปสู่นหาชเวจ
 นรกกทงเป็น.

๖. เรื่อง สัจจกนิครนถ

สจจ วิหาช มคสจจกวาทเคศ
 วาทากโรบัตมน อติอนธกุต
 บณณปาทีปชลิโต ชิตวา มุนินโท
 คนเคชสา ภาวตุ เต ชยมงกถานิ ๙

“ สัจจกนิครนถ เป็นคนมีคเหลือเกิน มีประสงค
 มละความจรงเสีย ชอบใจในการยกวาทะของคณชนให้

สูงดำรง พระพุทธเจ้าผู้โพล่งด้วยประทับคือพระบัญญัติ
ก็ชนะได้ ด้วยเดชะความชนะของพระพุทธเจ้านั้น ขอ
ชัยมงคลจงมีแต่ท่านเกิด

เรื่องมีว่า ดัจจนิกครนถผู้ใดได้เรียนปริศนา
ในด้านนักบิฑา มารดา ๕๐๐ ข้อ แล้วเที่ยวตั้งสนทนาไต่ถาม
ผู้ใด ก็ไม่มีใครที่จะได้ตอบคานทาณปฏิภาณ ไฉนหารของ
ดัจจนิกครนถได้ ก็ดักพิท นกเฝ้าถือไป ในทีสามุทิส
มหาชนนบถอ พากหนาเป็นคณยมาก

มีายดัจจนิกครนถนถกถาญใจเป็นเนื้อว่า คนเป็น
ผู้บัญญัติวิชาความรู้อีกอีกถากนทงหลาย และภายใน
ท้องของคนนั้น เคนไปดวยบัญญัติวิชาทงนถ ก็ดักถว่า
ท้องจะแตกจะทถายไปจกทพตเหตุกรตท้องไว้

วันหนึ่ง ดัจจนิกครนถ ได้ยื่นคำถรรถ์วิญว่า
พระพุทธเจ้าเป็นเอกอัคร บุกคอง โน โดกทรงพระบัญญัติรู้เหตุ
ในอดีคอนาคคปัจจุบัน ไม่มีผู้ที่จะคู่เคียงเป็นดอง บัดคน
พระพุทธเจ้าแต่ตจประทับอยู่ไครมไม้ใหญ่แห่งหนึ่ง ไคถ
เมืองไพศาดี พรอมควยพระสงฆ์ต่างกเบ็พอนนถ เมอ

ตั้งจากนิกรนถทราบความคั่งนม ก็มีความยินดีตั้งใจจะถาม

ข้อปรึกษาอันถกถบ ให้พระพุทธรเจ้าแพแก่คนให้จงได้ จัง

พาศักขย์เป็นอันมากมายเมืองไพศาลี แฉวเชญพวกเจ้า

ดิจฉวตง ๕๐๐ พระองค์ให้เด็คจมาตุ้ด่านักพระพุทธรเจ้าด้วย

เพื่อจะได้เห็นจริงว่าช่างใหม่จะแพ้แก่พระชนะ

กราวนม เป็นมहांมากมใหญ่ บรรดาชาวเมือง

ไพศาลีก็พากันมาประชุมพร้อมกันเป็นดงพวก ก็อดั้มา

ทิวฐิพวก * เอาใจช่วยพระพุทธรเจ้า * อยากรู้ให้พระ

พุทธรเจ้าชนะ * มีรณาทิวฐิพวก * เอาใจช่วยตั้งจากนิกรนถ

อยากรู้ให้ตั้งจากนิกรนถชนะ

เมื่อตั้งจากนิกรนถ * ขกวาทะของคณชนให้ตั้งประ

ทังว่าขงชัย * แฉวถามข้อปรึกษาอันถกถบด้วยประการ

ใด ๆ พระพุทธรเจ้าก็ทรงพยากรณ์แก่ได้ทุก ๆ ข้อด้วยพระ

บัญญัติอันรุ่งเรืองดังประทับ * ตั้งจากนิกรนถกลองปราชัย

พ่ายแพ้พระบารมีญาณของพระองค์ * แฉวจงมอบคนเป็น

อุบาสกในพระพุทธรศาตนา.

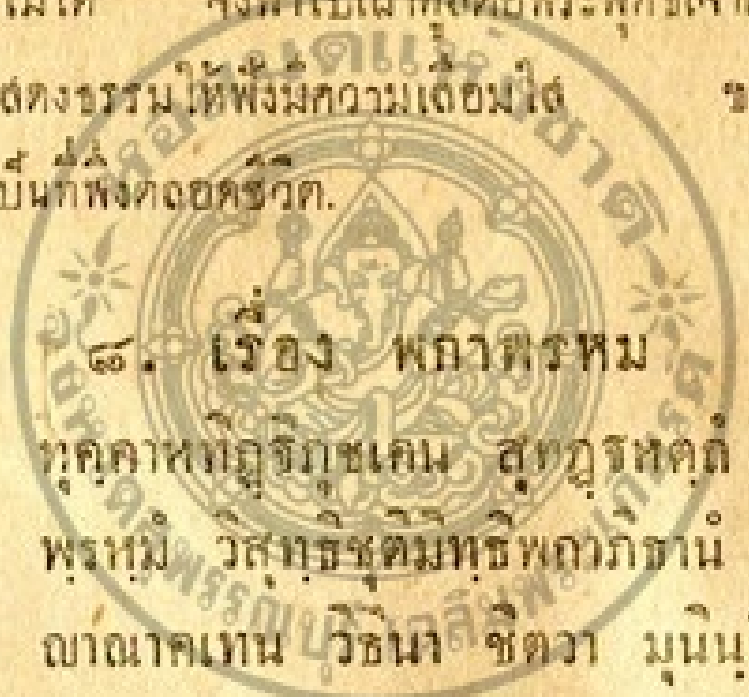
๗. เรื่อง นันโทปนันทนาคราช

นันทโทปนันทกษัตริย์ วิพฐ์ มหัทธ
ปุตเตน เกณฑุชเคน ทมาปอนโค
อิทฐูปเทสวิธินา ชิตวา มุนินโท
ตนเตชสา ภวตุ เต ชยมงฺกลานินา

“ นันโทปนันทนาคราชผู้มีฤทธิ์มาก พระพุทธเจ้า
ขณะใดด้วยวิเศษเทวดาชื่อพระโมคคัลลานเถระ ผู้เป็น
ศิโนรสไปเฝ้าองค์พระอรหันต์ ด้วยเดชความชนะของ
พระพุทธเจ้าฉันนี้ ขอชยมงฺกลจงมีแต่กำเนิด ”

เรื่องมีว่า นันโทปนันทนาคราช เป็นสัตว์ประหลาด
ไปด้วยทิฐิผิดแถมมีฤทธิ์มาก เพราะเข้าวณหนึ่ง
พระพุทธเจ้าทรงได้เห็นอุปนิสัยของนัน โทปนันทนาคราช
ซึ่งจะเสื่อมคลายจากความเห็นผิดแถมจะกลับมัจฉาเสื่อมได้
ในพระรัตนตรัย พระองค์ก็พร้อมด้วยพระภิกษุสงฆ์พุทธ
บริวารถ้วนแต่พระอรหันต์ ๕๐๐ องค์ เสด็จไปอยู่เทวโลก
โดยอากาศ นันโทปนันทนาคราชเห็นพระพุทธองค์แถม
พระภิกษุสงฆ์เหาะมาแต่ไกล ดำคัญว่าจะเหาะข้ามศีรษะ
ตนไปก็โกรธ จึงนิรมิตยักษ์ให้ใหญ่โตพันเขาตุเมรุไว้

ท่านรู้ใจจึงเข้าทางปากไปจกรมอยู่ในท้องแล้วถนัดออก
 นายน้อยข้างนอก นาคราชเข้าปากคอดยั้งแต่ไม้ทัน กรณ
 เห็นจะอุกฤษท่านไม่ไหว จึงเริ่มหนี ท่านก็จำแดงเป็น
 ครุฑใหญ่บินไปตามจับ นาคราชแพกฤษท่าน จึงได้ส่ง
 ทิวภูมิศ แต่จำแดงเป็นมาณพเข้าไปนมัสการขอโทษท่าน
 ท่านว่ารับไม่ได้ จึงพาไปเฝ้าทอคือพระพุทเจ้าแล้วพระ
 องค์ทรงแดงธรรมให้ฟังความเดิมเมื่อ รอดถึงพระ
 รัตนตรัยเป็นที่พึ่งของชีวิต.

๘๘. เรื่อง พกาพรหม

ทศกัณฐ์ฤทธิเดช สัตบุรุษคฤ
 พรหม วิสภุชสมัทธพถวภาชานัน
 ณาณาคแทน วิธนา ชิตวา มุนินโท

คนเคชสา ภาวค เต ชยมงคตานี ฯ

“พกาพรหมผู้มีฤทธิ สำคัญตนว่ารุ่งเรืองด้วย
 ความบริสุทธิ์ มีมอหอสวพิษ คือการถือทิวภูมิศขบไม่
 วาง พระพุทธเจ้าก็ชนะได้ด้วยวิธคือพระญาณปรีชาดัง
 พิษ ด้วยเดชะความชนะของพระพุทธเจ้านั้น ขอชัยมงคล
 จงมีแต่ท่านเถิด”

เรื่องนั้น พระพุทธเจ้าได้ประทับอยู่ในป่าดงวัน
 ไตรมโนรังใหญ่คณหนึ่ง ทรงพิจารณาเห็นอุปนิสัยของ
 ท้าวพกาพรหม จึงเสด็จเข้าไปยังชนพรหมโดยชื่อเวฬุผด
 ซึ่งเป็นที่อยู่ของท้าวพกาพรหมนั้น เมื่อท้าวพกาพรหมแ
 เห็นพระพุทธเจ้าเสด็จมา ก็ร้องเชิญให้เสด็จเข้ามาสู่ที่ ไถด
 ในเวदानนบรรดาท้าวพรหมทั้งหลายก็คณชาวเอ็กเร็ก
 พาคนมาประชุมพร้อมกัน ในคณเป็นอันมาก เพื่จะคอย
 ฟังปริศนาธรรม

เมื่อท้าวพกาพรหมได้ ไถกาดักยภาวะของคน ชน
 งาม และเมืองนทโดยประการใด ๆ พระพุทธเจ้าก็ตรัส
 พยากรณ์โดยทุกประการ แลตรัสว่าท่านขอตัวอ้างว่าตัว
 ท่านเป็นสมณฤทธิมาต จึงเสด็จฤทธิค่อหายตัวให้ปรากฏ
 ในเวदान คณกคจระลอบค

ท้าวพกาพรหมก็เสด็จฤทธิเพื่จะบังกายให้หายไป
 แต่จะเที่ยวเร้นซ่อนอย่างไร ๆ ก็ไม่หายตัวดับตนไปได้ ด้วย
 เหตุที่พระพุทธเจ้าทรงเสด็จฤทธิห้ามไว้ ท้าวพกาพรหมก็
 เดียวใจเขาไปนั่งรคเขาอยู่ในวมาณของคน บรรดาท้าว
 มหาพรหมทั้งหลายก็พากันเขาระเยียดด้วยถ้อยคำต่าง ๆ ท้าว
 พกาพรหมจึงออกมาพูดว่า ท่านพระสมณ ไถคณท่านจงทำ
 หายตัวบ้างสิ พระพุทธเจ้าก็ทรงเสด็จฤทธิกำบังพระกาย

หายพระองค์มิให้เห็น ปรากฏแก่กษัตราวมหาพรหมทั้ง
 ปวง แล้วแต่เจ้าเข้าไปตรัสธรรมเทศนาในท่ามกลางท่า
 มหาพรหมทั้งปวง ๆ ได้ยินแต่พระอรุณเสียง มิได้เห็นพระ-
 องค์ ต่อภายหลังพระองค์จึงทรงแต่งตั้งพระกายให้ปรากฏ
 แล้วตรัสเทศนาให้ทั่วพาพรหมทั้งจันดณด้วย มีน้ำใจ
 อ่อนน้อม เชื่อแท้ในพระบรมพุทโธวาท แล้วตั้งระวาง
 ทัฏฐิเดชา ปฏิบัติความทางตรงกษัตราวมหาพรหมเป็นอันดี แล้ว
 ก็เสด็จกลับมายังพระเชตุพน ซึ่งเป็นที่ประทับของพระองค์.

สรุป

เอกาปิ พุทธชยมงคลอุทฺตคาถา
 โข วาจิโน ทินทิน สรเค มคณที
 หิตวานเนกวิธานิ จุปททวณิ

โมกข์ สุข อธิคเมยฺย นโร สปญฺโฆ ฯ

“คาถาทิ้ง ๘ อันแสดงช้อยมงคลของพระพุทธเจ้า
 เหล่านี้ แม้ภรรษณฺยู โคหมันสวคระลิกทุก ๆ วันภรรษณฺยูนั้น
 ชอว่าเบญญูมบญฺญูจะเสี่ยชงอุบถวันตรายทั้งหลายมีประ-
 การต่าง ๆ เบญญูมากแล้ว และบรรลุกงรงสุขคือ
 พระนิพพานโดยแท้”

(บทแทรกของหลวงสอบ ฯ)

ก่อนบอกวิธีใช้พุทธชัยมงคลคาถา หรือบทถวาย
พรพระ ข้าพเจ้าขอแนะนำ หรือชี้แจงไว้แก่ท่านดังต่อไปนี้
คือ เมื่อท่านจะใช้คาถาดำหรับภาวนาหรือเสกอะไรสำหรับ
ผู้อื่น ท่านจงใช้คาถาทุกคำให้ตรงตามบทคาถาแต่ระดับทนต์
ทั้งแปดบท แต่อาถรรพ์ท่านจะใช้คาถาตามบทนั้น ๆ ให้เป็น
คุณประโยชน์สำหรับตัวท่านเอง ขอท่านจงเปลี่ยนคำว่า "เศ"
หรือ กวด เศ เป็น กวด เม ดังทุก ๆ บท ทั้งนี้เพราะ
เหตุคำว่า "เศ" แปลว่า ท่าน และคำว่า "เม" แปลว่า
ข้าพเจ้า

บทถวายพรพระมอริใช้ทั้งแปดบท และบทสุดท้าย
ดังต่อไปนี้—

บทที่ ๑ ใช้ภาวนา ศีลธรรมอาจประจักษ์ได้โดย พ่ายแพ้
เรา ถ้าวาระขบถ ภาวนา ๓ ที่ ทำนมนต์รดจนคุณคน คุณ
ผู้ใดดำรงศักดิ์

บทที่ ๒ ถ้าผู้ใดภาวนาทุกคำเช้าคืนก็ ใช้เสกยากิน
ทาทุกชนิด แก้โรคภัยไข้เจ็บ เพิ่มฤทธิยาให้แรงจน เสก
น่านมนต์รดก็ได้

หอสมุดแห่งชาติจังหวัดสุพรรณบุรี เฉลิมพระเกียรติ

๒๖

บทที่ ๓ ใช้ภาวนากันเดื่อ ช้าง ดัดทุกอย่างไม่กล้า
แม้พานทำร้ายได้ ภาวนาเต็มบ้านนี้ ก็ผู้มีอำนาจ
รบกวน ทงกนโรคภัยไซ้เจ็บได้ด้วย

บทที่ ๔ เต็มหน้าหงา เกิดสัตว์ตึงมรด บ้องกัน
การกระทำทงปวง

บทที่ ๕ ถิ่นเกษียแสด ให้หาถ่มบ้อย ๘ ผัก ๆ ละ
๘ ข้อ ได้นามนคเด็กแดงรทิว หรือเด็กนาคบกันทา
ก็ได้

บทที่ ๖ ถิ่นเกษียภษัย เป็นถ้อยความกัน ให้ไซ
คาถาภาวนา มรยธนะ พนจกทกขณเด

บทที่ ๗ ภาวนาทงกน ถิ่นถารพัด ถิ่นถอกอธรพิช
ดัดว เช่นงูกกต ให้เฮาคาถานบคเบาคบพิช กหายถ่ม

บทที่ ๘ ภาวนาทงกนผู้มีอำนาจและโรคระบาดทง-
ปวง ถิ่นชบมให้วบทพาทง ๓ ที่ บทมาราคีเรก ๓ ที่
บททุกคา ๓ ที่ ชบมได้ถ่ม

บทสุดท้าย ใช้บพิชทงปวง ทำนมนคแก้โรค
ภัยไซ้เจ็บได้ทุกอย่าง

พิมพ์ที่ พ. พ. พ. พ. พ.
พิมพ์ที่ พ. พ. พ. พ. พ.
นายประยูร พิเศษกิจ ผู้พิมพ์โฆษณา พ.ศ. ๒๕๐๔

